

Løb var ligesom dukket ned under hans Livs Horizont.

Tidlig paa Formiddagen naaede han den lille By i et klart Oktobersolskin.

Hans Skikkelse vakte paa Grund af hans Klæde-
dragt en vis Opsigt paa Perronen. Han bar en
musegraa, silkeforet Røjsefrakke med lange Skøder
og brede Fløjelsopslag paa Hals og Arme. Paa det
mørke, tætklippede Hoved sad en skotsk Rejsehue,
og under de — efter Tidens nyeste Mode — højt
opsmøgede Benklæder saaes lysegraa Gamasjer.
Hans Haandkuffert, Hattefuttural og øvrige Rejse-
udstyr var dertil af første Sort og skinnede af
Nyhed.

Et Par vadmelsklædte Bønder veg helt forskræk-
ket til Side for ham. Med Tilfredshed hørte han
den ene af dem hviske til den anden:

„Monstro, te det sku' være ham, den unge Grev
Frys?“

Skønt han telegrafisk havde meldt sin Ankomst,
var der Ingen til at modtage ham. „Desbedre“ —
tænkte han — „saa har jeg frie Hænder!“ Og han
bestemte sig til at tage ind paa et Hotel, hvad
der i enhver Henseende vilde være ham be-
kvemmost.

Men just som han vilde stige ind i en af de to
Hotelomnibusser, som holdt udenfor Stationsbyg-
ningen, fik han Øje paa Eberhard, der langsomt
kom gaaende ovre fra et lille Lystanlæg lige over-
for Stationen. Per forstod straks, at Broderen, der
var saa omhyggelig for sin Værdighed, havde
oppebiet Togets Ankomst derovre i Anlæget, for
at det skulde tage sig ud, som om han halvt til-
fældig var kommen her forbi paa en Spaseretur,
— og uvilkaarlig trak han paa Skuldren deraf.